

Ἐν τῇ ἐπανερχεσθαι εἰς τὴν οἰκίαν μου ἰδὼν πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας του τὸν καλὸν καὶ ἀγαθὸν Στάμον, ἐξωμολογήθη μετὰ χαρᾶς εἰς αὐτὸν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τοῦ δούλου αὐτοῦ, καὶ ὅτι τὸ χαρτάκιον ἐκεῖνο ἦτον θαυματουργόν. Ὁ Στάμος, ὅστις μοι συνεπίνει δυστυχοῦντι, δέν μοι ἐφθόνην εὐημεροῦντι. Μετὰ σπουδῆς εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ χαίρων διηγοῦμένην εἰς τὴν Καλὴν μου τὴν ἐπὶ τὰ κρεῖττω μεταβολὴν τῆς τύχης ἡμῶν.— Ἄς ἔχη δάξαν ὁ μεγαλοδύναμος· εὐλογημένον ἃς εἶναι τὸ νομᾶ του. Ἀλλέως, Σταυρέ μου, ἤμεθα χαμένοι ἄνθρωποι.

Κατὰ δὲ τὴν τεταγμένην ὑπὸ τοῦ εὐεργέτου μου ἡμέραν ὠδήγησα αὐτὸν εἰς τὸ πτωχικόν μου. Εὐχριστήθη ἰδὼν τὴν περιποίησιν, ἥς ἐτύγχανεν ὁ Γρηγόριος, ὃν τὴν δεκάτην τῆς εὐρέσεώς του ἡμέρας ἐβάπτισα μετὰ τῆς ἐδικῆς μου κόρης.

Τὸ παιδίον ὑγιὲς καὶ εὐρωστον ὢν, ἀνετρέφετο παρ' ἐμοὶ μέχρι τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς ἡλικίας του. Διὰ δὲ τῶν χρημάτων, τῶν χορηγουμένων μοι παρὰ τοῦ πατρὸς του κατὰ μῆνα, διὰ τῶν παντοειδῶν εὐκολιῶν, τῶν παρεχομένων μοι παρὰ τοῦ αὐτοῦ, καὶ διὰ τῶν ὠφελημάτων, τῶν ποριζομένων ἐκ τῆς τέχνης μου, ἀνέτως διήλθον τὴν τετραετίαν ταύτην. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν νυκτῶν τοῦ τετάρτου ἔτους εἰσελθὼν τεταραγμένος ὁ χρηστὸς Καραμπέτης, λέγει. Καλοὶ μου Χριστιανοί, ὁ Θεὸς ἔκαμεν ἔλεος καὶ εἰς ἐμέ. Τὰ πάντα πύκλυνε καὶ τώρα εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐδικὴν σας ἐκκλησίαν, ἥ δὲ Εὐφροσύνη, τοῦ Γρηγορίου μου ἡ μήτηρ ἐγένετο τὴν παρελθούσῃ νύκτα κατὰ τοὺς κανόνας τῶν ὀρθοδόξων νόμιμος σύζυγός μου.— Τοιαύτη καλοκάγαθος ψυχὴ, παιδί μου, ἦτον κρεῖμα νὰ μὴ ἦναι φωτισμένη διὰ τοῦ ἀληθοῦς φωτὸς τῆς ὀρθοδοξίας. Ἀφοῦ ἔσωσας ἐκ προφανοῦς ἀπωλείας τὸ τέκνον σου, μετ' αὐτοῦ δὲ συνδιέσωσας ἑνδεκα ψυχὰς τῆς οἰκίας ταύτης, ἰδοὺ ἐν τέλει σώζων σεαυτὸν συνδιασώζεις καὶ τὴν Εὐφροσύνην σου.— Οὕτως ἠυδόκησεν ὁ ὕψιστος.— Τέλος πάντων, πρὶν τὸ εἶπαι, ἃς τὸ ἐννοήσωμεν, Καλὴ μου. Εἶναι ἀνάγκη νὰ παραδώσωμεν τὸν Γρηγόριον εἰς τοὺς γονεῖς του.— Ἀληθῶς, καὶ περὶ τούτου ἦλθον νὰ σας παρακαλέσω. Γνωρίζω πόσῃ ἀγάπῃν τοῦ ἔχετε, καὶ πόσῃ θὰ λυπηθῆτε ἀποχωριζόμενοι αὐτοῦ. Πλὴν δὲν εἶναι δυνατόν ἄλλως νὰ γείνη.—

Μετὰ πολλῶν δακρύων ἀπεχωρίσθημεν τοῦ Γρηγορίου, τοῦ παιδίου δηλαδὴ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον, εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν ἡμῶν, ἐγένετο πρόξενον χαρᾶς καὶ εὐλογίας. Ἐξερχόμενος ὁ Βαπτιστής (οὕτως ἐξεληνιασθεὶς μετωνομάσθη ὑπὸ τοῦ ἑλλήνας ἱερέως ὁ Καραμπέτης), παρηγόρει ἡμᾶς λέγων, ὅτι τὸν Γρηγόριον θὰ βλέπωμεν συχνά, εἴτε ἐν τῇ οἰκίᾳ ἡμῶν,

εἴτε ἐν τῇ ἐκείνου. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν μεγάλοι καὶ μικροὶ ἤμεθα περίλυποι ἐπὶ τῇ στερήσει τοῦ Γρηγορίου, ὃν πρὸ πάντων ἀνεζήτηι ἡ συντραφεῖσα αὐτῷ Μοιρίτα μου.

Δὲν ἠξιώθημεν ἐν τούτοις νὰ ἴδωμεν αὐθις τὸ χρηστὸν ἐκεῖνο τοῦ χρηστοῦ πατρὸς τέκνον. Διότι τὴν ἐπομένην νύκτα περὶ τὰ μεσάνυχτα ἐλθὼν ἐξύπνισεν ἡμᾶς ὁ καλὸς ἄνθρωπος, καὶ ἑνδακρυσ λέγει· Μαθόντες οἱ καλοὶ Ἀρμένιοι, ὅτι ἐγκαταλιπὼν τὰ τῆς ἐκκλησίας αὐτῶν, ἡσπάζσθην τὰ τῆς ὀρθοδοξίας, ἐπειράθησαν νὰ με δολοφονήσουν. Καλῶς δὲ γινώσκων τὰς διαθέσεις αὐτῶν, προβλέπων ὅτι ἀσφαλῶς δὲν θὰ δυνήθω νὰ ζήσω ἐνταῦθα. Ὅθεν πρὸς ἀσφάλειαν καὶ ἡσυχίαν ἐμοῦ τε καὶ τῆς οἰκογενείας μου καλὸν ἔκρινα νὰ μετοικήσω εἰς Τραπεζοῦντα.— Ὁ Θεὸς ἃς σε διαφυλάττῃ ὑγιᾶ καὶ ἀνεπιδοῦλευτον ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις τῆς ζωῆς σου.— Τὰ τοῦ ἐργαστηρίου μου, εἶπον ὁ Βαπτιστής, ὅπως δήποτε ὠκονόμησα· τὴν δὲ μικρὰν οἰκίαν ἣν ἔχω ἐν Σταυροδρομίῳ, ἔχε σὺ, Κύρ Σταυρέ· σοῦ τὴν χρεωστῶ ἀντὶ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς ἣν ἔδωκας τῷ Γρηγορίῳ μου. Ἰδοὺ καὶ τὸ δωρητήριον, φύλαττέ το.— Καταφιλήσαντες τὴν δεξιάν τοῦ σωτῆρος καὶ εὐεργέτου ἡμῶν, ἐνεπλήσαμεν αὐτὴν εὐγνωμοσύνης δακρύων, ἐν εὐλογίαις προπέμψαντες αὐτὸν μέχρι τῆς θύρας πέραν τῆς ὁποίας δὲν ἄφησεν ἡμᾶς νὰ ἐξέλθωμεν, φοβούμενος ἐπιβουλὴν τινα. Τὴν Εὐφροσύνην καὶ τὸν Γρηγόριον παραγγείλαντες νὰ καταφιλήσῃ ἀνθ' ἡμῶν, ἀπεχωρίσθημεν αὐτοῦ, καταβαίνοντες εἰς τὴν παραλίαν, ἵνα ἐπιβῇ πλοίου ναυλωμένου ὑπ' αὐτοῦ, ὅπερ, ἔτοιμον κατὰ πάντα, ἀνέμενε αὐτόν. Τὴν Εὐφροσύνην καὶ τὸν Γρηγόριον ἀφ' ἐσπέρας ἐπεδίθασα, Δὲν ἠξιώθην νὰ τοὺς ἴδω ἕκτοτε· μανθάνω ὅμως ὅτι ζῶσιν εὐτυχῶς, ἐκ Τραπεζοῦντος εἰς Ἀγκυραν μετοικήσαντες.

Ἡ ἐλεεινὴ κατάστασις τῆς οἰκογενείας μου ἀπὸ τῆς ἀειμνήστου ἐκείνης ἡμέρας ἐβελτιοῦτο κατ' ὀλίγον. Παραιτήσας τὴν ἐμβλασματοειδῆ ἥνοιξιν ἐργαστήριον ὑποδηματοποιίας, συντροφεύσας μετὰ τοῦ Στάμου. Μετὰ τινα ἔτη, τὰ ἀρσενικά μου παιδιά τρανώσαντα, εἰργάζοντο καὶ αὐτὰ ἐν τῷ αὐτῷ ἐργαστηρίῳ. Ἡ δὲ χάρις καὶ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἦν μεθ' ἡμῶν.

Ἐκ Κόθρου.

Α. ΒΑΛΛΗΝΔΑΣ.

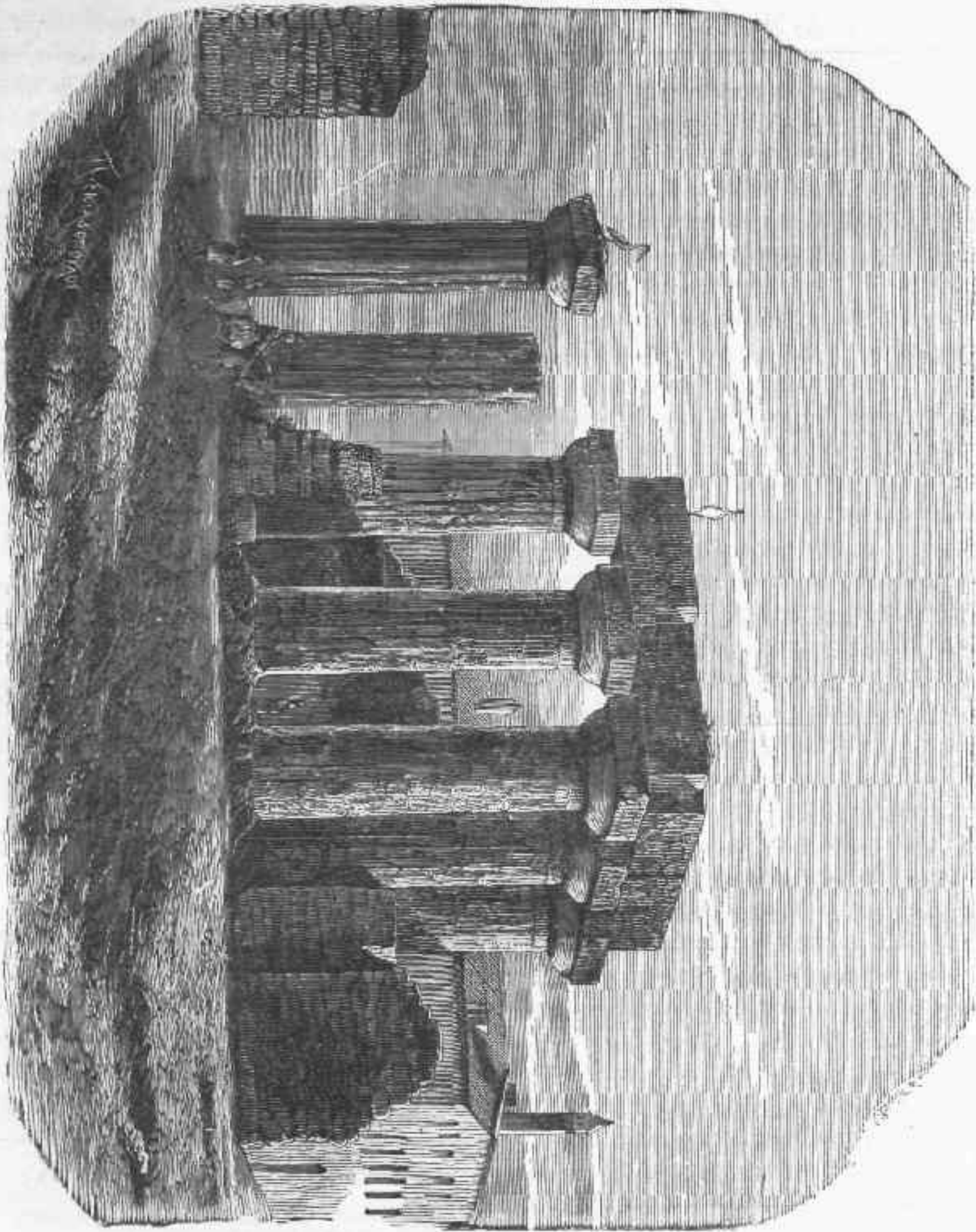
Ο ΕΝ ΚΟΡΙΝΘΩΙ ΝΑΟΣ.

—οοο—

Παρὰ τὴν παλαιὰν Κόρινθον ὄρθιοι ἔτι ἴστανται ἑπτὰ κίονες δωρικοῦ ῥυθμοῦ, τὸ μόνον λείψανον ἀρχαίου ναοῦ, ἴσως τοῦ τῆς Χαλινίτιδος Ἀθηνᾶς, ὅστις, κατὰ τὸν Παυσανίαν, οὐ πόρρω ἔκειτο τοῦ μνήματος

τῶν τῆς Μηδείας παίδιον. Διότι τοῦτο μὲν τὸ μνῆμα ἔκειτο παρὰ τὸ Ἰλδεῖον, τὸ ὑπὲρ τὴν κρήνην τῆς Γλαύκης ἀνεγνηγεμένον, ὀλίγον ἀπωτέρω τοῦ ἐν δεξιᾷ τῆς ὁδοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος· παρὰ δὲ αὐτὸ τὸ μνῆμα ἡ τοῦ Βελλεροφόντου κρήνη ἐξ ἧς τὸ ὕδωρ δι' ἀπλῆς ἵππου ρεῖ τοῦ Πηγάσου. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ

ποτιζόμενος ὁ Πήγασος ἵππος, καὶ ἤτις, κατὰ τινὰς, σώζει ἔτι καὶ νῦν ἄφθονα καὶ δροσερά ὕδατα. Προτιμότερα λοιπὸν ἡ γνώμη τῶν θεωρούντων τὸν προκείμενον ναὸν, ναὸν τῆς Χαλινίτιδος Ἀθηνᾶς, τῆς τῶν καλούντων αὐτὸν Ἡραῖον. Ὁ ναὸς οὗτος, εἰς τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀρχαιστάτων, δωρικοῦ ρυθμοῦ ὦν, εἶχεν ἐξ μὲν

Ναὸς τῆς Χαλινίτιδος Ἀθηνᾶς.

τὸν Παυσανίαν α Ἀθηνᾶν θεῶν μάλιστα συγκατεργάσασθαι τάτε ἄλλα Βελλεροφόντη φασί, καὶ ὡς τὸν Πήγασον οἱ παραδοίη χειρωσαμένη τε καὶ ἐνθεῖνα αὐτῇ τῷ ἵππῳ χαλινόν, δὲν εἶναι ἀπίθανον ὅτι ὁ ναὸς οὗτος ἰδρύθη τῇ Χαλινίτιδι Ἀθηνᾷ· τὸ πιθανὸν μάλιστα τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐνισχύεται ὑπὸ τῆς ἐγγυὸς καιμένης Πειρήνης Πηγῆς, ἐν ᾗ συνελήφθη

κίονας εἰς τὸ μέτωπον, δεκατρεῖς δὲ εἰς τὰς πλευράς ἀριθμούμενου ἐν αὐτοῖς τοῦ ἑκτοῦ κίονος τοῦ μετώπου· ἐκ τῶν ἐπτά σωζομένων, πέντε ἀνήκουσιν εἰς τὴν ὀπισθίαν πρόσοψιν, οἱ δὲ δύο λοιποὶ, μετὰ τοῦ τῆς γωνίας τρεῖς γινόμενοι, εἰς τὴν μεσημβρινὴν πλευράν. Εἶναι ἅπαντες μονόκωλοι ἐκ πόρου λίθου καὶ ἐχρησίμευσαν ἐπὶ Τουρκίας εἰς στήριγμα οἰκίδων τινῶν.

Αἱ βλάβαι αὐτῶν εἰσὶν εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν, τὰ δὲ κιονόκρανα διατηροῦσι πάντες πλὴν ἑνός. Ἄλλ' ἄπορον εἶναι πῶς καὶ τὰ λείψανα ταῦτα δὲν κατεβύθησαν μάλιστα κατὰ τὸν τελευταῖον σεισμὸν τὸν ἐκ βάρων καταστρέψαντα τὴν Κόρινθον, ἀφ' οὗ οἱ κίονες εἶναι μὲν τεθραυσμένοι καὶ ἐκκλίνουντι τῆς καθέτου, ἔχουσι δὲ καὶ τὰς βάσεις ἐφθαρμένας πολὺ.

Σ.

ΚΟΥΡΙΛΑΙ ΝΗΣΟΙ.

— 000000000000 —

Αἱ νῆσοι αὗται 21 τὸν ἀριθμὸν καίονται μεταξὺ τοῦ μεγάλου ὠκεανοῦ καὶ τῆς Ὀκχοσίου θαλάσσης, αἱ μὲν πρὸς νότον τοῦ ἀκρωτηρίου Λοπάτσκου, μεσημβρινῆς ἁκρᾶς τῆς Καμισιάτικας, αἱ δὲ τελευταῖαι ἐκτεινόμεναι πρὸς τὸ νοτιοδυτικόν. Περιέχονται δὲ μεταξὺ τῆς 43° 40'—51 πλάτους βορείως καὶ 142° 30'—154 μῆκους ἀνατολικῶς. Τούτων αἱ κυριώτεραί εἰσιν αἱ ἑξῆς. — Παράμουχιρία, Ὀνηκοτάνη, Μάτουα καὶ καὶ Οὐχιχίρια. Αἱ πλείους εἰσὶν ἀκατοίκητοι, τινὲς δὲ εὐφοροὶ καὶ ἀλσώδεις· πάσαι ὁμῶς ὑπόκεινται εἰς σεισμοὺς συχνούς. Οἱ κάτοικοι τῶν Κουριλῶν νήσων ὁμοιάζουσι πολὺ τοῖς Καμισιάταις· εἶναι μικρόσωμοι, δασεῖς καὶ δειλοὶ εἰ καὶ ἴσως στήθη ἔχοντες, ἥκιστα δὲ πεπολιτισμένοι. Κατοικοῦσιν ἐν φώλαις καὶ ἐμπορεύονται λίπος φαλαίνης, δέρματα μαλλωτὰ, πτερὰ ἀετοῦ θρησκείαν προσβύουσι τὴν χαμανικὴν, εἶδος φετιγισμοῦ ἢ εἰδωλολατρείας κοινῆς τοῖς Σαμουδέταις τοῖς Βουρνάταις καὶ τοῖς λαοῖς τῆς ἀνατολικῆς Σιβηρίας. Οἱ ἱερεῖς καλούμενοι Χαμάναι ἢ Κάμαι (Κύριοι) φέρουσιν οὐρανὸν ἵππου καὶ τυμπανοφοροῦσι πρὸς ἀποδίωξιν τῶν πονηρῶν πνευμάτων, προλέγουσι τὸ μέλλον καὶ ἐπιτηδεύονται παντὸς εἶδους γοητείας. Ὁ θεὸς αὐτῶν εἶναι ἀνώτατον ἐν ἔχον κατοικίαν τὸν ἥλιον καὶ τοῦ ὁποίου οἱ χαμάναι γίνονται μετὰ θάνατον σύμβουλοι. Ἄρχει δὲ πολυπληθὺν κατωτέρων θεοτήτων ἢ πνευμάτων. Κατὰ τὴν θρησκείαν αὐτὴν ἡ γυνὴ εἶναι πράγμα ἀκάθαρτον, ἀρεν ὕμνησις. Ἀλλ' οἱ προσβύοντες τὴν ἀγροίκον ταύτην λατρείαν ἐλαττοῦνται ἡμετέροις. Σχεδὸν ἅπασι αἱ Κουρίλαι εἰσὶν ὑποτελεῖς τῇ Ρωσίᾳ, πλὴν τῶν τριῶν γειτόνων τῇ Ἰαπωνίᾳ, Σικοτάνῃ, Κουναχίρης καὶ Οὐρούσης ὑποκειμένων τῷ Ἰαπωνικῷ κράτει περὶ οὗ πολλάκις καὶ ἐν ἐκτάσει ἔγραψεν ἡ Πανδώρα. Οἱ Ἄνιοι λαὸς τῶν Κουριλῶν καὶ τῆς Θόκης, κατὰ τὴν ἀνατολικὴν Ἀσίαν, ὑπόκεινται εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ὁμιλοῦσι δὲ ἰδίαν γλῶσσαν. Εἶναι τῷ ὄντι δασεῖς, ὡς φαίνεται ἐν ταῖς περὶ αὐτοὺς εἰκόσι, καὶ ἔχουσι τὸ ἥθος γλυκύν.

Μεταφράζομεν ἐνταῦθα ἀπόσπασμα τῆς περιη-

γήσεως τοῦ Κυρίου Καμίλλου Weinschenk κατὰ τὴν Ἰαπωνίαν τὸν Ἀμὸρ καὶ τὴν Καμισιάτικαν.

Ἀκοβάδη, Σεπτέμβριος τοῦ 1860.

«... Οἱ κάτοικοι τῶν Κουριλῶν διαφέρουσιν ἐντελῶς τῶν τῆς Ἰαπωνίας. Οἱ Ἄνιοι, ἄλιεῖς καὶ κρηνητοὶ κατὰ μέγα μέρος, εἶναι ὑποτελεῖς τοῖς Ἰαπωνοῖς καὶ τοῖς Ρώσοις· καταβάλλουσι δὲ τοὺς φόρους, εἴτε εἰς προϊόντα τῆς ἀγροίκου βιομηχανίας των, εἴτε εἰς θαλασσίους φώκας καὶ δέρματα πολύτιμα, μάλιστα ἐν Ρωσίᾳ. Ὁ λαὸς οὗτος ὁμοιάζει μεγάλη οἰκογενεὶα ἐξαπλουμένη μέχρι τῆς ἁκρᾶς τῆς Καμισιάτικας καὶ κατεχούσης ἅπασαν τὴν Σεγαλιανὴν νήσον· ἔχει δὲ 60,000 ψυχῶν, ὧν τὰ ἥθη διαφέρουσιν ἐντελῶς τῶν Ἰαπωνικῶν.

Ὅτε τὸ πρῶτον εἶδον κατὰ πρόσωπον Ἄνιον ἐθαύμασα τὴν ἄρρενα καλλονὴν τοῦ τύπου ὃν ἐβλεπον. Ἦτο ἀνὴρ ὑψηλὸς λευκὸν χρῶμα ἔχων ἄλλ' ἀλαμπές, πλατεῖς ὠμούς καὶ σῶμα ῥωμαλέον, τὸν ὀφθαλμὸν γλαυκοῦν καὶ τὴν ῥίνα ἑλληνικὴν, συνελόντι δ' εἶπεῖν, ἔχων φυσιογνωμίαν ἐντελῶς εὐρωπαϊκὴν καὶ ἀναμνησκουσάν κατὰ πολλὰ τὴν τῶν χωρικῶν τῆς Τρανσθεβέρης. Τὸ γένειον τοῦ Ἄνιου τούτου κατήρχετο μέχρι τῆς ὀσφύος καὶ τὸ ἐνδύμα, διανοιγόμενον κατὰ τὸ στήθος, ἀπεκάλυπτε σῶμα σχεδὸν ὅσον θηρίου δασύ.

Με ἐχαιρέτισε κατὰ παράδοξον τρόπον, μὴ διαφέροντα βαθείας μετανοίας, καὶ διὰ τῆς φωνῆς καὶ τῆς χειρὸς μὲ ἐκάλεσεν εἰς τὴν καλύβη του, ἥτις κατὰ τὸ ἥμισυ ξυλόκτιστος καὶ τὸ ἕτερον ἥμισυ λιθόκτιστος, ἦτο βεβαίως ἐκτισμένη ὑπὸ τῶν περὶ αὐτόν. Οὐδέποτε ἐνόησα περισσότερον τὰ πατριρχικά τῶν παναρχίων χρόνων ἦθῃ, εἰ μὴ ὅτε εἶδον τὸν βίον τῶν Ἄνιων τούτων. Ἰπακοὴ τυφλὴ εἰς τὸν οἰκοδεσπότην, ἐργασία καὶ ὑποταγὴ σχεδὸν δουλικὴ τῆς γυναικὸς· εἶναι ἀνταγώσμιμα τῶν ἀρχαίων ἠθῶν. Τὸ πρῶτον πράγμα τὸ ὁποῖον εἶδα εἰσερχόμενος ἦτο ὑψηλὸς γέρων, σοβαρὸν ὕψος ἔχων, ὅστις μοὶ ἐφάνη ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας· τὸ μακρὸν καὶ λευκότερον γένειόν του ἐπιπτε μέχρι τῆς ὀσφύος καὶ ἡ ἐπ' ἴσης λευκὴ κόμη κατέβαινε μέχρι τῆς βράχειος· πάντες ἄνδρες, τοὺς ὁποίους ὑπέθεσα υἱούς του, ἦσαν τεταγμένοι παρ' αὐτόν αἱ δὲ γυναῖκες κατεγίνοντο εἰς τὰ τῆς οἰκίας. Περστέθη ἄριστον τοῦ ὁποίου ἠναγκάσθην καὶ ἐγὼ νὰ γευσθῶ. Καὶ τὰ μὲν ὕγρὰ τοῦ συμποσίου τούτου συνίσταντο εἰς εἶδος ἀλφίτων ἐμπεφυρμένων εἰς ἀφέψημα τεύου, περιεχόμενον ἐντὸς μεγάλου λεκανίου, τεθειμένου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου· ἕκαστος δὲ ἐξ ἡμῶν ἤρχετο ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἐβύβιζεν εἰς τὸ ὕγρὸν τοῦτο ξύλινόν τινα κυκλίσκον· τὰ δὲ στερεὰ συνεκροτοῦντο ἐξ ἰχθύων νωπῶν.

Τοῦ ἀρίστου τελειωθέντος ὁ πατριάρχης ἠγέρθη καὶ καθ' εἰς ἐμμήθη αὐτόν. Εὐχαρίστησα γαλλια-